

Визначення типових слідчих ситуацій і розробка на цій основі рекомендацій з методики розслідування торгівлі людьми необхідні для правильної побудови слідчих версій, визначення напрямку подальшого розслідування, виявлення обставин, що мають значення для справи, вибору комплексу та черговості слідчих дій.

Одним з перспективних напрямків оптимізації і підвищення ефективності розслідування торгівлі людьми є дослідження і подальша розробка типових версій. Використання систем типових версій вносить у розслідування елемент точності, повноти розслідування, допомагає слідчому проаналізувати відомі йому аналогічні ситуації і відібрати підходящі під конкретний випадок.

Узагальнення практичного досвіду свідчить, що однією з вирішальних умов підвищення ефективності розкриття і розслідування торгівлі людьми є постійно діючі слідчо-оперативні групи. В таких групах ефективна тактична взаємодія співробітників досягається розробкою процесуальних дій і оперативно-розшукових заходів з конкретизацією завдань і обов'язків кожного з учасників на певному етапі розслідування. У свою чергу, організаційна взаємодія забезпечується вертикальними зв'язками підпорядкування і горизонтальними зв'язками інформаційного обміну та співробітництва.

ПРАВОВІ ОСНОВИ ГРОШОВО-КРЕДИТНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Слухач магістратури НАВС **Донченко Д.О.**

Науковий керівник: начальник кафедри економічної безпеки, кандидат юридичних наук, доцент **Герасименко Л.В.**

Нормативно-правове закріплення грошово-кредитної політики в українському законодавстві з'явилося не відразу з набуттям Україною незалежності, а в процесі формування власного законодавства і самої грошово-кредитної політики, яка

в умовах Радянського Союзу так і не сформувалась в єдиний напрямок діяльності і наукову категорію.

Практично вперше на конституційному рівні вона була закріплена в Конституційному Договорі між Верховною Радою України та Президентом України про основні засади організації та функціонування державної влади і місцевого самоврядування в Україні на період до прийняття нової Конституції України, ст. 34 якого встановлювала, що "у питаннях, пов'язаних із проведенням грошової кредитної політики Кабінет Міністрів України погоджує свої дії з Національним банком України, на який покладаються функції визначення і проведення цієї політики."

В подальшому основні положення щодо грошово-кредитної політики визначено у Конституції України та розділі IV Закону України "Про Національний банк України" (ст. 24 – 31).

Згідно визначення Господарського кодексу України "грошово-кредитна політика, спрямована на забезпечення народного господарства економічно необхідним обсягом грошової маси, досягнення ефективного готівкового обігу, залучення коштів суб'єктів господарювання та населення до банківської системи, стимулювання використання кредитних ресурсів на потреби функціонування і розвитку економіки".

Питання про поняття грошово-кредитної політики має методологічне значення і в практиці та економічній науці є доволі дискусійним. В економічній літературі, зокрема, в працях "Гроші і кредит" та в роботі Адамика Б.П. розглядається два підходи до розуміння грошово-кредитної політики, обсягу цього поняття. В цих роботах відмічається занадто вузьке трактування грошово-кредитної політики, яке дають деякі американські вчені, які розглядають грошово-кредитну політику лише як засоби впливу на кількість грошей в обороті. В той же час представники іншої точки зору визначають її розширено – як один із секторів економічної політики вищих органів державної влади, - і включають до грошово-кредитної політики всі заходи

держави політичного характеру, які стосуються монетарної сфери.

Як власний варіант розуміння суті грошово-кредитної політики автори підручника "Гроші і кредит" пропонують її визначення "як комплексу взаємозв'язаних, скоординованих на досягнення заздалегідь визначених суспільних цілей, заходів щодо регулювання грошового обороту, які здійснює держава через центральний банк".

Проф. Лютий І. О. визначає грошово-кредитну політику як "сукупність заходів і інструментів впливу, спрямованих на регулювання грошової пропозиції, рівня процентних ставок, об'ємів кредитів, що в цілому призводить до змін макроекономічних показників". Дане визначення, очевидно, є одним із найбільш прийнятних, оскільки в ньому зосереджено найбільш суттєві моменти щодо грошово-кредитної політики і проведено її зв'язок із макроекономічними показниками.

В найбільш широкому розумінні грошово-кредитна політика як один із напрямків економічної політики виступає здебільшого в процесі розгляду вищими ешелонами влади всіх питань грошового характеру, банківської системи та ін.

Грошово-кредитна політика своєрідно поєднується із державним управлінням і регулюванням у грошово-кредитній сфері, що являє собою відносно відокремлену систему суспільних економічних відносин, яка в той же час міцно пов'язана із усіма галузями економіки і соціальної сфери. Цільовими орієнтирами грошово-кредитної системи є забезпечення всіх галузей господарювання і соціальної сфери необхідними грошовими коштами.

Для переважної більшості втручання держави у банківську сферу стало настільки невід'ємною частиною загальноприйнятої системи, що пропозиції про відмову від нього викликало б тільки насмішки.

Разом з тим в літературі з банківського права відмічається, що під впливом тенденцій, характеру економіки,

політичної системи, навіть теоретичних уявлень складаються банківські системи, які сполучають жорстку централізацію по одних сферах і децентралізацію по інших. Цікаву думку з приводу меж втручання держави у ринкові відносини висловлює Б. К. Іришев: «використання стабільної грошово-кредитної системи є основною задачею державних органів у тій мірі, в якій ринок, наданий сам собі, не може призвести до такої структури».

Специфіка відносин в грошово-кредитній сфері вимагає спеціального, професійного управління і особливої політики, які може здійснювати лише центральний банк країни - Національний банк України. Тому, на мою думку, в правовому аспекті передача Національному банку України функцій організації і здійснення грошово-кредитної політики виглядає як делегування повноважень зі сторони Верховної Ради України, передбачене Конституцією і Законом України "Про Національний банк України". При цьому здійснення (реалізація) грошово-кредитної політики в будь-якому випадку залишається за НБУ, а делегованими є повноваження по розробці самої політики і прийняттю основних засад грошово-кредитної політики на наступний рік. Цю ж думку стверджує і В. Л. Кротюк: "Національний банк України є органом держави із спеціальним статусом, якому закон делегував владні повноваження і який не входить до будь-якої з гілок державної влади".

Висновок із цього полягає в тому, що грошово-кредитна політика є різновидом загальнодержавної політики, а це вимагає закріплення в законодавстві відповідних організаційно-правових форм. В ще більшій мірі загальнодержавний характер грошово-кредитної політики проявляє себе при розгляді питань співвідношення її із іншими напрямками політики.

Грошово-кредитна політика тісно пов'язана з іншими напрямками державної політики, перш за все, з економічною.